

Η σωτηρία δεν είναι τίποτε άλλο από τη ζωή με το Σωτήρα

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Πραγματικά είμαστε «σεσωσμένοι διά της Χάριτος»

Μόνο η παμμεγίστη αγάπη του Θεού είναι η αιτία της «διαβιώσεως» μας με τον Χριστό, της αναστάσεώς μας «εκ των νεκρών» με τον Χριστό, της αναλήψεώς μας στον ουρανό με τον Χριστό, της βιώσεώς μας «εν Χριστώ», της υψώσεώς μας με τον Χριστό υπεράνω όλων των Χερουβείμ και των Σεραφείμ. Εδώ καθαρά φαίνεται ότι δεν υπάρχει καμιά δική μας αξία. Πραγματικά είμαστε «σεσωσμένοι διά της Χάριτος».

Νεκροί εμείς στις αμαρτίες (και από τις αμαρτίες), ποτέ δεν θα μπορούσαμε μόνοι μας ούτε να αναζωογονηθούμε, ούτε να αναστηθούμε, ούτε να υψωθούμε στον ουρανό, ούτε να γίνουμε αιώνιοι και να ζήσουμε αιώνια στην παν-χερουβική Θεϊκή δόξα. Όλο αυτό είναι έργο της απεριόριστης, της χωρίς σύνορα αγάπης του Θεού, απέναντι σε μας «εν Χριστώ Ιησού», είναι έργο της άπειρης, της χωρίς όρια φιλανθρωπίας του Θεού. Ο Θεοφόρος Απόστολος «καταδεικνύει» ότι η σωτηρία μας βρίσκεται στην Χριστοποίησή μας και την εν-Χριστοποίησή μας δηλαδή στην

ανάστασή μας από τους αμαρτωλούς θανάτους, με τη δύναμη του «αναστάντος» και «αναληφθέντος» Κυρίου Ιησού Χριστού. Η σωτηρία δεν είναι τίποτε άλλο από τη ζωή στον Σωτήρα, δεν είναι τίποτε άλλο από τη ζωή με το Σωτήρα.

Αυτό είναι το επίτευγμα, στο οποίο ο άνθρωπος, όλη τη ζωή του Σωτήρα «εν Αγίω πνεύματι» τη βιώνει σαν δική του ζωή, διαμέσου των ιερών μυστηρίων και των αγίων αρετών, όλη του τη ζωή τη ζει «εν Χριστώ» από την ψυχική γέννηση μέχρι την ανάληψή του στον ουρανό (με τον Χριστό). Εδώ ο άνθρωπος «μονίμως και διαρκώς» ζει στον και με τον αναστημένο και αναληφθέντα Σωτήρα, γιατί η πατρίδα μας, η πολιτεία μας, το πολίτευμά μας είναι στους ουρανούς (Φιλ. 3,20) και αν ακόμη ζούμε μεταξύ των ανθρώπων η ζωή μας είναι κρυμμένη μαζί με τον Χριστό «εν τω Θεώ» (Κολ. 3,3) και εμείς σκεπτόμαστε αυτά που είναι ψηλά στον ουρανό και όχι αυτά που είναι χαμηλά δηλαδή στην γη (Κολ. 3,2). Εμείς είμαστε χριστιανοί, επειδή είμαστε του Χριστού. Γιατί εμείς, είμαστε ένα με τον Χριστό «ως προς» το θάνατο, την ανάσταση και τη ζωή Του (Ρωμ. 6, 4-14). Έτσι, κάθε Χριστιανός βιώνει σε μικρογραφία το Θεανθρώπινο πλήρωμα, την Θεανθρώπινη παν-ενότητα, που ο Κύριος Ιησούς Χριστός πραγματοποίησε στο σώμα Του, δηλαδή στην εκκλησία Του. Και αυτός (ο χριστιανός) γίνεται εκκλησία «εν σμικρώ». Γιατί η σωτηρία δεν είναι τίποτε άλλο από την εκκλησιοποίηση και εν-εκκλησιοποίηση και αυτό σημαίνει αδιάκοπη εν-διαβίωση στο Θεανθρώπινο σώμα της εκκλησίας, διαμέσου των Θείων μυστηρίων και των αγίων αρετών.

«Είδες, λέει ο Ιερός Χρυσόστομος, το άπειρο μέγεθος της δυνάμεώς Του σε μας που πιστεύουμε; Τους νεκρούς, τους υιούς της οργής, τους ζωοποίησε. Είδες πόσο μεγάλη είναι η ελπίδα της κλήσεως (προσκήσεως); «και μας ανέστησε μαζί και μας εκάθισε μαζί» (Εφ. 2,6). Είδες τον πλούτο της ένδοξης κληρονομιάς του; Το ότι μας «ανέστησε μαζί», είναι γνωστό· αλλά το «μας εκάθισε μαζί εις τα επουράνια εν Χριστώ Ιησού», πώς είναι βέβαιο; Όπως και το «μας ανέστησε μαζί». Διότι κανείς δεν αναστήθηκε ποτέ, παρά μόνον αφού αναστήθηκε η κεφαλή, αναστηθήκαμε και εμείς... Λοιπόν, έτσι και εκάθισε μαζί. Όταν κάθεται η κεφαλή, κάθεται και το σώμα. Γι' αυτό, λοιπόν, πρόσθεσε «μαζί με τον Χριστό». Ή, εάν όχι γι' αυτό, τότε μας ανέστησε μαζί του με το λουτρό (του βαπτίσματος). Πώς λοιπόν μας εκάθισε μαζί Του; «Εάν υπομένουμε», λέγει, «θα βασιλεύσουμε επίσης μαζί του· εάν έχουμε αποθάνει μαζί του, θα ζήσουμε επίσης μαζί Του» (Β' Τιμ. 2,12). (Ιερού Χρυσοστόμου Λόγος Δ' προς Εφεσίους).

Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς

«Προς Εφεσίους Επιστολή Απ. Παύλου»

Πηγή: xristianos.gr